

har været af indgaaende Betydning for mig. Min Virksomhed har tværtimod ligget i Sverige. Det er misvisende, naar nogen har villet underlægge mig personlige Motiver i det Spørgsmaal, jeg i Gaar talte om.

Jeg er dermed færdig med Garnisons-sagen, og jeg havde egentlig tænkt dermed at ville slutte mine Udtalelser, før Ministrene fik Ordet. Ærede Medlemmer ville maaske have set mit Navn figurere to Gange paa Talerlisten, og mange have maaske syntes, dette var en Anmasselse af det nyvalgte Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds, men det er ikke rigtigt, det er lige det modsatte, det er netop af Beskedenhed, jeg er tegnet to Gange, thi jeg har ment, at det ikke vilde sømme sig for en Debutant, at han talte længe, naar han fik Ordet, før Ministrene tog Ordet, og derfor havde jeg tænkt mig at tale to Gange og kun at opholde Tinget kort Tid, før Ministrene fik Ordet, for saa anden Gang jeg skulde tale at gaa over til det andet Spørgsmaal, jeg vilde tale om. Skæbnen har imidlertid villet det anderledes. Jeg har faaet Anmodning af den højtærede Formand om saa vidt muligt at tage paa én Gang, hvad jeg havde paa Hjerte, og Skæbnen har paa anden Maade været mig gunstig, idet jeg har faaet Lejlighed til at gøre et Ophold og samle Oplysninger om den sidste Sag, jeg skulde bringe frem for Tinget.

Der er talt saa meget om Storpolitik ved denne Finanslovbehandling, og jeg finder det derfor betimeligt, at vi komme over til at tale lidt mere om enkelte Sager, Sager, der vedrøre Finanserne, for saa vidt de dreje sig om en mere rationel Udnyttelse af Statens Aktiver. Jeg tænker herved paa et af vore største Aktiver, nemlig Statsbanerne. Jeg skal vende mig mod Statsbanernes Indkøbsmaade og specielt Maskinafdelingens Indkøbsmaade, idet jeg mener, at Licitationer her ere meget ilde tilrettelagte og i høj Grad i Disfavør for Danmarks bedste Kunde, nemlig England. Jeg nævnedes Ordet Licitation, og det giver mig Anledning til et Apropos, idet jeg vil minde det høje Ting om, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) forleden Dag anførte det Misbrug af Licitationer, der er blevet paadømt af Højesteret, og anmodede den højtærede Forsvarsminister om at sørge for at faa de Penge tilbage, som Staten paa forskellig Maade maatte have betalt for meget — der blev nævnt f. Eks. 300,000 Kr. for et Fort. Jeg tror ikke, vi skulle glæde os for stærkt til at faa disse

Penge tilbage, idet man ogsaa i den Henseende skyder over Maalet, naar man tror, at Højesteretsdommen rækker saa langt, som det ærede Medlem fra Aarhus syntes at mene. Der er nemlig Sammenslutninger mellem de næringsdrevende i Anledning af Licitationer, hvorved man paa en Maade lægger paa og bliver enig om en Minimumsavance, som er absolut forsvarlig, og jeg føler ikke blot en Ret, men ogsaa en Slags Pligt som udgaaet fra Næringslivet, altsaa slet ikke som Partimand, til at udtale mig om det Spørgsmaal.

Der blev altsaa nævnt et Fort, Middelgrundsfortet var det vistnok. Hovedentreprenøren derfor, Ingeniør Monberg, har nu taget Afstand derfra og erklæret, at han ikke har været med til noget som helst, der har drejet sig om Paalæg. Men det passer mig at tage det som et Eksempel, et saadant Fort, hvor Arbejdet drejede sig om 2—3 Mill. Kr. Tænk Dem nu, at der er 3—4 Entreprenører, der have særlige Betingelser for at udføre et saadant Arbejde, da de ere inde i de Sager, det her gælder om. De have Arbejdsmateriellet og ere i enhver Henseende veludrustede. Men de have af forskellige Grunde ved tidligere Lejligheder konkurreret hverandre saa langt ned, at de have haft Tab i Stedet for Gevinst. Hvem skulde da kunne forhindre dem og med Rette forhindre dem i at blive enige om at beregne sig en vis Risikopræmie og Avance? Vi maa huske paa, at dette Lands Ingeniører skrive, hvad jeg senere skal komme tilbage til, Betingelser, der i uhyre Grad vælte Risikoen over paa Entreprenørerne. Det er et Forhold, jeg senere skal belyse, men det tvinger de Folk til at være fornuftige, og ville de være det, maa de have Ret til at aftale en saadan Minimumsrisiko-Præmie eller Avance, og de maa have Ret til, for at den kan blive effektiv, at gøre det paa den Maade, at de dele Avancen i hvert enkelt Tilfælde, ellers vilde Forholdet blive det, at de ganske vist aftalte visse Minimumsrisiko-Præmier, men de behøvede ikke at holde Aftalen, idet de, naar de regnede deres Enhedspriser ud, f. Eks. pr. Kubikmeter Fyld eller pr. løbende Meter Bolværk og saa fremdeles, kunde sætte disse Priser saa lave for at faa Arbejdet, at Avancen forsvandt.

Det er det, de kun kunne komme ud over ved i hvert Tilfælde at dele Avancen, hvorved Forholdet i det lange Løb bliver det samme, som om de havde oppebaaret den fulde Avance for enkelte Arbejder. Det er et Forhold, vi ikke have